

Marti, 28 Aprilie, 2026

Sf. Ap. Iason și Sosipatru; † Sf. Mc. Maxim, Cvintilian și Dadas din Ozovia

Faptele Apostolilor 8

⁵ Iar Filip¹, coborându-se într'o cetate a Samariei, le propovăduia pe Hristos.

⁶ Și mulțimile într'un cuget luau aminte la cele spuse de Filip, ascultându-l și văzând semnele pe care le făcea.

⁷ Că din mulți care aveau duhuri necurate, ele ieșeau strigând cu glas mare, și mulți slăbănogi și șchiopi s'au vindecat.

⁸ Și bucurie mare s'a făcut în cetatea aceea.

⁹ Dar în cetate era mai dinainte un bărbat cu numele Simon, care vrăjea și uimea neamul Samariei, zicând că el ar fi cineva mare.

¹⁰ La acesta luau aminte toți, de la mic și pân'la mare, zicând: „El este acea putere a lui Dumnezeu numită Cea-Mare”².

¹¹ Și luau aminte la el, fiindcă de

¹ Nu Apostolul Filip, ci unul din cei șapte diaconi menționați în capitolul 6.

² Emanație a puterii divine pe care Samarinenii o presupuneau lucrătoare în faptele neobișnuite ale lui Simon.

multă vreme îi uimise cu vrăjile lui.

¹² Dar când ei i-au crezut lui Filip, care le propovăduia despre împărăția lui Dumnezeu și despre numele lui Iisus Hristos, bărbați și femei se botezau.

¹³ Iar Simon a crezut și el și, botezându-se, era mereu cu Filip. Și văzând semnele și minunile mari ce se făceau, era uimit.

¹⁴ Iar apostolii din Ierusalim, auzind că Samaria a primit cuvântul lui Dumnezeu, i-au trimis la ei pe Petru și pe Ioan,

¹⁵ care, coborând, s'au rugat pentru ei ca să primească Duh Sfânt;

¹⁶ că nu se pogorâse încă peste nici unul dintre ei, ci erau numai botezați în numele Domnului Iisus³.

³ Ca diacon, Filip avea puterea de a boteza, dar nu și pe aceea de a transmite Duh Sfânt. Și în practica de astăzi a Bisericii, un diacon – sau chiar un simplu mirean – poate boteza în împrejurări excepționale, dar Taina Mirungerii, prin care celui botezat i se împărtășesc darurile Sfântului Duh, e oficiată numai de episcop sau de preot.

17 Atunci își puneau mâinile peste ei, și ei luau Duh Sfânt.

Ioan 6

27 Lucrați nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea ce rămâne întru viața veșnică pe care v'o va da Fiul Omului, căci pe El Și-a pus pecetea Dumnezeu-Tatăl⁴.

28 Deci au zis către El: „Ce să facem, ca să săvârșim lucrurile lui Dumnezeu?”

29 Iisus le-a răspuns, zicând: „Lucrul lui Dumnezeu acesta este, să credeți în Cel pe Care El L-a trimis”.

30 Deci I-au zis: „Dar ce minune faci tu, ca să vedem și să credem în tine? Ce lucrezi?”

31 Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: **Pâine din cer le-a dat lor să mănânce**”.

32 Deci Iisus le-a zis: „Adevăr, adevăr vă spun: Nu Moise v'a dat

pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă din cer pâinea cea adevărată.

33 Că pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer și dă viață lumii^{5, 6}.

Tâlcuire

„Iar Simon a crezut și el și, botezându-se, era mereu cu Filip.” A crezut și s-a și botezat, dar nimic n-a ieșit din el. Se cuvine să ne gândim că ceva nu era cum trebuie în întocmirea credinței lui. Credința nefățarnică înseamnă lepădare de propria minte. Aceasta trebuie golită și înfățișată credinței ca o scândură curată, pentru ca aceasta să se poată însemna în minte așa cum este, fără amestecul unor rostiri și socotințe străine. Atunci când în minte rămân socotințele ei, după ce se întipăresc în ea socotințele credinței, va ieși în ea o în-

⁴Pecetea în înțelesul de semn distinctiv, de recunoaștere, prin care Fiul Omului Se identifică cu Fiul lui Dumnezeu, așa cum L-a mărturisit Tatăl la Botez (Mt 3, 16). Într'o rugăciune liturgică (euharistică!) Sf. Vasile cel Mare Îl definește pe Fiul ca fiind „pecete asemenea chipului” patern, imagine văzută a Părintelui nevăzut.

⁵În limba greacă, substantivul *ártos* = pâine e de genul masculin; relația lui cu pronumele „aceea” (în original: „Acela”) creează o anume ambiguitate care pregătește următoarele două replici.

⁶*Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

curcătură: conștiința se va rătăci, prinsă între lucrările credinței și filozofările minții. Așa a fost și Simon, părintele tuturor ereticilor; așa sunt și toți cei care intră pe tărâmul credinței cu filozofările lor – la fel ca înainte, așa și acum. Aceștia se rătăcesc în ale credinței și nimeni nu iese din dânsii, afară de vătămare: pentru sine – când nu capătă glas, pentru alții – atunci când rătăcirea nu rămâne în ei, ci se revarsă în afară, din setea lor de a fi învățători. Din această pricină se nasc întotdeauna grupuri de oameni care păcătuiesc mai mult sau mai puțin în materie de credință, cu o nefericită încredere în infailibilitatea lor și o jalnică dorință de a-i face pe toți să îi urmeze.⁷

⁷ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.